

Oma vertelt

Kim zit met oma op het bankje in de achtertuin te genieten van het avondzonnetje. Door het open raam horen ze opa bezig met de afwas.

‘Ik heb heerlijk gegeten, oma,’ zegt Kim terwijl ze over haar volle buik wrijft. ‘Er is niemand die zulke lekkere aardappelschotels kan maken als u.’

Oma glimlacht. ‘Dat heb ik van mijn moeder geleerd. Wat die allemaal kon maken met aardappels! Ze moest ook wel, want toen ik zo oud was als jij hadden we vaak alleen maar aardappels te eten.’

‘Waren jullie dan zo arm?’ vraagt Kim.

Oma knikt.

‘Mijn vader is al vroeg gestorven en toen bleef mijn moeder achter met vijf jonge kinderen. Per maaltijd mochten wij altijd één boterham met boter en suiker, de andere boterhammen aten we zonder beleg.’

‘Echt?’ Kim kijkt haar verbaasd aan.

‘Ja, dat was een moeilijke tijd. Toch gebeurden er soms ook wel hele mooie dingen. Ik herinner me nog die winter dat de aardappelen opraakten. Je moet weten dat de mensen in die tijd voor de hele winter tegelijk aardappelen kochten. In het schuurtje was een stenen bak gemetseld, waar de aardappelen in bewaard werden. Je kon die bak via een luik aan de buitenkant van de schuur volgooien. Mijn moeder deed al weken zo zuinig mogelijk. Wij kinderen hadden dat eerst niet zo door, maar op een dag viel het me op dat mijn moeder steeds stiller werd. En soms, als ik even van het buitenspelen thuiskwam, zag ik moeder aan de tafel zitten, met haar handen gevouwen en haar ogen gesloten. Langzamerhand kregen wij ook door dat het niet goed ging.’

Oma gaat even verzitten en wrijft over haar stramme knieën. Kim wacht ongeduldig af tot ze verder zal vertellen.

‘Op een avond vertelde moeder dat ze nog voor drie maaltijden aardappelen had, en dat ze geen geld had om nieuwe te kopen. Daar schrokken wij toch wel van.

‘Ik ga van school af en ga werken,’ riep mijn oudste broer. Hij was toen misschien nog maar dertien jaar. Maar dat wilde mijn moeder niet. ‘School is belangrijk,’ zei ze altijd. ‘Zonder goede opleiding kom je niet ver.’

Kim grinnikt. ‘Dat zegt papa ook altijd.’

‘Het is ook waar,’ zegt oma.

‘En toen?’ vraagt Kim nieuwsgierig.

‘Tja... en toen. Na die maaltijd legde moeder de Heere onze nood voor. Die avond baden wij allemaal echt mee, dat kan ik je verzekeren. En in die nacht heeft de Heere echt laten zien dat Hij een helper wil zijn in nood.’

Weer zwijgt oma even.

‘Die nacht is er een wonder gebeurd, Kim. Toen mijn broer de volgende dag zijn fiets uit het schuurtje haalde, ontdekte hij iets heel bijzonders. Want toen wij allemaal lagen te slapen, is er iemand geweest die onze aardappelbak heeft volgegooid. We hadden opeens aardappels genoeg tot ver in de lente.’

‘Ja, dat is echt een wonder!’ Kim is er even stil van. ‘Zijn jullie er ooit achter gekomen wie het heeft gedaan?’ vraagt ze dan.

Oma schudt haar hoofd. ‘Nee, nooit. Zo zie je maar hoe de Heere soms mensen wil gebruiken om anderen te helpen zonder dat we dat van elkaar weten. Want zo krijgt de Heere alle eer.’

Dit verhaal is gebaseerd op een ware gebeurtenis. Mijn oma was al vroeg weduwe en bleef achter met vijf kinderen. Ze had het soms best arm. Het is meerdere keren gebeurd dat ze wonderlijk is geholpen, onder andere op de manier zoals hierboven beschreven.